

Arrest

nr. 83 485 van 22 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 3 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 april 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. WAUTELET, die loco advocaat M. DOUTREPONT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij kwam volgens haar verklaringen, na gedurende een aantal jaar in Spanje verbleven te hebben, op 4 mei 2010 het Rijk binnen en werd dezelfde dag in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 4 augustus 2010.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 9 augustus 2010 ten aanzien van verzoekende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoekende partij diende op 23 december 2011, samen met haar minderjarige kinderen, een asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzocht de Spaanse autoriteiten op 6 februari 2012, in toepassing van de artikelen 9.1 en 14 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de terugname van verzoekende partij en de overname van haar minderjarige kinderen.

1.5. Bij schrijven van 2 april 2012 deelden de Spaanse autoriteiten mee, gelet op artikel 9.4 van de verordening 343/2003/EG, de verantwoordelijkheid op zich te nemen voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij en haar kinderen.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 17 april 2012 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekende partij dezelfde dag ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde [L. V. L. A.]
[...]
van nationaliteit El Salvador
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje (1) toekomt, met toepassing van 9.4 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 23/12/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Zij verklaarde op 28/02/2010 in België te zijn aangekomen. Betrokkene verklaart het staatsburgerschap van El Salvador te bezitten [...].

Betrokkene verklaart tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 23/12/2011 dat ze in april 2005 uit El Salvador is vertrokken en via Mexico naar Spanje is gereisd. Betrokkene verklaart dat ze tot 2008 bij kennissen in Madrid verbleef en vervolgens tot februari 2010 in Murcia bij een vrouw die ze verzorgde. Vervolgens reisde betrokkene naar België. Bij haar aankomst in België vroeg betrokkene geen asiel aan. Wel tekende ze op 04/05/2010 een aankomstverklaring bij de gemeente Schaarbeek, waaruit blijkt dat betrokkene over een verblijfskaart voor Spanje beschikte geldig van 16/03/2009 tot 12/03/2010. Betrokkene legt verder zelf nog een geldig paspoort voor afgeleverd op 25/05/2011 (geldig tot 25/05/2016) te Brussel. Uit bovenstaande blijkt dat betrokkene het land binnenkwam op 04/05/2010 en op het grondgebied bleef, zodat haar regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden werd. Pas op 23/12/2011 diende betrokkene een asielaanvraag in te België, nadat haar drie kinderen in augustus 2011 vanuit El Salvador via Nederland betrokkene kwamen vergezellen. Betrokkene legt eveneens de paspoorten van haar kinderen voor. Uit de binnenkomststempels blijkt dat zij op 19/08/2011 het grondgebied van de lidstaten via Nederland zijn binnengekomen.

Op basis van de beschikbare informatie verklaringen van betrokkene werd op 06/02/2012 een overnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten verstuurd. De Spaanse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 02/04/2012 weten dat het verzoek tot overname wordt ingewilligd op basis van art. 9.4 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (verder Dublin II Verordening) voor betrokkene en haar minderjarige kinderen.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Spanje

onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Spanje haar zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Spanje kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - indien nodig - voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Wanneer aan betrokkene gevraagd wordt naar redenen met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen overdracht naar Spanje zouden kunnen rechtvaardigen antwoordt betrokkene dat ze er in Spanje geen werk is om haar gezin te onderhouden. Gevraagd naar de reden waarom ze precies in België haar asielaanvraag wou indienen, antwoordt betrokkene eveneens dat er in Spanje geen werk was. Er dient te worden opgemerkt dat dit economische motieven zijn die niet weerhouden worden in het kader van een asielprocedure. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen aangezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Er dient verder te worden opgemerkt dat er geen aanwijzingen zijn dat Spanje de minimumnormen betreffende de opvang van asielzoekers in de lidstaten zoals die zijn vastgelegd in richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 niet zou respecteren. Asielzoekers die in het kader van de Dublinprocedure worden overgenomen door Spanje en er een asielprocedure lopen hebben, krijgen bij aankomst in Spanje informatie over het verdere verloop van hun procedure en krijgen toegang tot de opvangcentra (Dublin II, national asylum procedure in Spain, <http://www.dublin-project.eu/dublin/Spain>). Een overdracht naar Spanje kan door onze diensten worden georganiseerd. De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

In een tussenkomst van 26/03/2012 is Meester [D.], in de hoedanigheid van raadsman van betrokkene, van mening dat art 9.4 van de Dublin II Verordening in casu niet van toepassing is gezien de Spaanse verblijfsvergunning van haar cliënt reeds meer dan 2 jaar is verlopen. Echter, er dient te worden opgemerkt dat, in overeenstemming met art 4.1 van de Dublin II Verordening, de procedure waarbij wordt vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek aanvangt zodra het asielverzoek is ingediend. In casu van betrokkene was dit op 23/12/2011, hetgeen impliceert dat op het moment van het asielverzoek de verblijfsvergunning van betrokkene nog geen twee jaar verlopen was en art 9.4 van de Dublin II Verordening wel degelijk van toepassing is.

Verder verwijst Meester [D.] naar art 11 van de Dublin II Verordening. Echter, in art 5 van deze Verordening wordt de rangorde van de criteria bepaald. Gezien art 9.4 in het specifieke geval van haar cliënt van toepassing is, kan art 11 niet van toepassing zijn. Het loutere feit dat haar cliënt niet visumplichtig is in België, kan de rangorde van de criteria niet ongedaan maken.

Meester [D.] wijst ook nog op art 14 van de Verordening. Ze is van mening dat België verantwoordelijk is voor de asielaanvragen van de kinderen van betrokkene en dat aldus art 14.a van toepassing is en dat België aldus de asielaanvraag van haar cliënt dient te behandelen. Echter, de kinderen van betrokkene zijn minderjarig en zijn in overeenstemming met art 4.3 van de Verordening onlosmakelijk verbonden met de situatie van diens ouder, in casu betrokkene. Art 14 is bijgevolg niet relevant.

Verder verwijst Meester [D.] nog naar art 15 van de Verordening. Uit art. 15 van de Dublin II Verordening blijkt dat de humanitaire clause enkel toegepast kan worden mits de lidstaat die krachtens de verwijzingsregels van de Dublin II Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag hier expliciet om verzoekt, hetgeen in casu niet is gebeurd. Een toepassing van art 15 van de Dublin II Verordening is derhalve niet aan de orde.

Meester [D.] verwijst nog naar het feit dat de minderjarige kinderen van betrokken reeds geruime tijd school lopen in België. De Spaanse autoriteiten zijn ertoe gehouden art 10 (onderwijs aan minderjarigen) te respecteren. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat zij in Spanje geen onderwijs zouden kunnen volgen, dit bovendien in een taal die zijn machtig zijn, namelijk het Spaans.

Gevraagd naar familieleden in België verklaart betrokkene dat haar partner [W. L. C. M.] [...] eveneens in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt dat hij eveneens op 23/12/2011 asiel vroeg in België. Op 02/03/2012 verklaarde hij afstand te willen doen van zijn asielprocedure, hetgeen op 17/04/2012 werd geregistreerd. Betrokkene heeft evenwel een aanvraag lopen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Betrokkene en haar partner verblijven niet op hetzelfde adres. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat haar aanwezigheid vereist is. Haar verklaarde partner is niet de vader van de minderjarige kinderen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat haar partner over een geldige verblijfsvergunning voor Spanje beschikt. Er moet worden gesteld dat een overdracht aan de Spaanse instanties niet disproportioneel is in verhouding tot het recht op een gezinsleven. Haar partner heeft immers een geldige Spaanse verblijfsvergunning en kan betrokkene dus ieder moment vergezellen. Een overdracht aan de Spaanse instanties betekent in dit geval geen breuk in de familiale relaties en geen ernstig en moe[i]lijk te herstellen nadeel, en houdt aldus geen inbreuk in op art 8 EVRM.

In verband met haar eigen gezondheidstoestand vermeld[t] betrokkene geen problemen. In een bijkomende tussenkomst dd 11/04/2012 meldt Meester [D.] dat dochter [G.] een "hypothyroïdie frustré" vertoont. Ze voegt een medisch attest bij dd 30/03/2012 die dit staaft. Er zijn echter geen enkele aanwijzingen dat dit betrokkene of haar dochter zou verhinderen om te reizen. Er zijn evenmin aanwijzingen dat Spanje art 15 (gezondheidszorg) van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 niet zou respecteren.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Spaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9.4 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven(7) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van "de beginselen van de zorgvuldigheid en de nauwkeurigheid in de motivering van de administratieve beslissingen", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 4.1 en 9.4 van de verordening 343/2003/EG en van de zesde overweging van deze verordening.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Doordat verwerende partij beweert dat, in overeenstemming met artikel 4.1 van de Dublin II Verordening, de procedure waarbij wordt vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek aanvangt zodra het asielverzoek is ingediend;

Dat zij daaruit concludeert dat, gelet de asielprocedure van verzoekster van start is gegaan op 23.12.2011, de verblijfsvergunning van verzoekster nog geen twee jaar verlopen was op dat tijdstip, en dat artikel 9.4 van de Dublin II Verordening dus van toepassing zou zijn op het geval van verzoekster;

Terwijl zulke visie uitgaat van een slechts gedeeltelijke lezing van artikel 9.4 van Dublin II Verordening;

Dat deze inderdaad het volgende stelt:

« Wanneer de asielzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.

Wanneer de asielzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten met heeft verlaten, is de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, verantwoordelijk. » (wij onderstrepen)

Dat, zoals de woorden « en » en « zolang de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten » er duidelijk op wijzen, het in casu gaat om cumulatieve voorwaarden;

Dat, zoals reeds uiteengezet in een schrijven van raadsman van verzoekster naar verwerende partij dd. 26.03.2012,

«In casu moet deze bepaling a contrario orden toegepast: gelet op het feit dat Mevrouw [L. A. L. V.] houdster is van een verblijfstitel uitgereikt door Spanje die reeds meer dan twee jaar verlopen is (deze was inderdaad geldig tem. 12.03.2010), en gelet op het feit dat zij het Spaans grondgebied ondertussen heeft verlaten, is Spanje niet meer verantwoordelijk voor haar asielaanvraag. »

Dat verwerende partij op dit specifiek argument niet is ingegaan;

Dat ze enkel het eerste deel van de argumentatie weerhoudt, nl. het feit dat, haar inziens, de verblijfstitel nog geen twee jaar verstreken is, en geen woord zegt over het feit dat verzoekster nu niet meer in Spanje verblijft;

Dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 9.4 van de Dublin II Verordening vervolgens niet zijn vervuld;

Dat deze bepaling vervolgens in casu niet kan worden toegepast;

Dat de toepassing ervan door verwerende partij, en de daaruitvloeiende afwijzing van de toepassing van alle andere bepalingen die door verzoekster werden ingeroepen (artikels 11, 14 en 15 van de Dublin II Verordening) dientengevolge een schending inhouden zowel van de geïndiceerde bepalingen van de Dublin II Verordening, als van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur vastgesteld in het middel;”

4.1.2. Verwerende partij repliceert als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar het verblijf werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoeksters enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

De verwerende partij laat vervolgens gelden dat ook verzoeksters kritiek aangaande de toepassing van de artikelen 4.1 en 9.4 van de EU-Verordening 343/2003, juridische grondslag mist.

[...]

Verzoekster meent kennelijk de zinsnede “zolang de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten”, te kunnen interpreteren alsdat hieraan voldaan is nu verzoekster het grondgebied van Spanje verlaten heeft. Verzoekster heeft evenwel niet het grondgebied van de lidstaten verlaten, waarmee evident het grondgebied van de aan het verdrag deelnemende lidstaten bedoeld wordt.

Verzoeksters interpretatie van voormelde verdragsrechtelijke bepalingen mist duidelijk elke juridische grondslag.

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt verder afdoende op welke juridische grondslag werd vastgesteld dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekster betwist verder niet dat haar verblijfstitel minder dan twee jaar was verlopen bij aanvang van haar asielprocedure, noch dat zij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.

Haar beschouwingen falen dan ook in rechte, en kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekster het verblijf diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoeksters eerste middel niet ernstig is."

4.1.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing, met verwijzing naar de van toepassing zijnde reglementaire bepalingen, gedetailleerd heeft uiteengezet op welke gronden zij tot de conclusie komt dat de Spaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij en waarom de door verzoekende partij en haar advocaat aangebrachte gegevens niet toelaten tot een ander besluit te komen. De motivering van de bestreden beslissing is zonder meer pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekende partij toe om met kennis van zaken haar rechtsmiddelen aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.3.2. De Raad merkt verder op dat artikel 9.4 van de verordening 343/2003/EG uitdrukkelijk bepaalt dat wanneer een vreemdeling houder is van een verblijfstitel waarvan de geldigheidsduur minder dan twee jaar verstreken is de lidstaat die deze verblijfstitel heeft afgeleverd verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van deze vreemdeling, zolang deze het grondgebied van de staten die gebonden zijn door voormelde verordening niet verlaten heeft. Het staat niet ter discussie dat de Spaanse autoriteiten een verblijfstitel aan verzoekende partij hebben toegekend waarvan de geldigheidsduur verstreek op 12 maart 2010. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt verder dat zij, nadat haar door de Spaanse autoriteiten een verblijfstitel werd afgeleverd, het grondgebied van de lidstaten die gebonden zijn door de verordening 343/2003/EG niet verlaten heeft. Aangezien verzoekende partij op 23 december 2011 een asielaanvraag in België indiende en, conform artikel 4.1 van de verordening 343/2003/EG, de procedure waarbij wordt vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag aanvangt zodra deze aanvraag voor de eerste maal bij een lidstaat wordt ingediend, kon verwerende partij, zonder voormelde bepalingen te schenden, oordelen dat de Spaanse autoriteiten verantwoordelijk waren voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. Op 23 december 2011 was de geldigheidsduur van de Spaanse verblijfskaart van verzoekende partij immers nog geen twee jaar verstreken. Ten overvloede moet er trouwens op gewezen worden dat artikel 5.2 van dezelfde verordening nog explicieter stipuleert: *"Welke lidstaat met toepassing van deze criteria verantwoordelijk is, wordt vastgesteld op grond van de situatie op het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient."*

Waar verzoekende partij betoogt dat artikel 9.4 van de verordening 343/2003/EG in een cumulatieve voorwaarde voorziet en verwerende partij voorbijgaat aan het feit dat zij niet meer in Spanje verblijft, kan de Raad enkel vaststellen dat verwerende partij terecht aanvoert dat verzoekende partij uitgaat van een verkeerde lezing van voormelde bepaling. Artikel 9.4 van de verordening 343/2003/EG voorziet immers niet dat de verantwoordelijkheid van de lidstaat om een asielaanvraag te behandelen vervalt indien de vreemdeling aan wie een verblijfsvergunning werd afgeleverd het land (in casu Spanje) dat deze titel afleverde verlaat, doch enkel in vraag kan gesteld worden wanneer hij het grondgebied van de lidstaten verlaat. Verzoekende partij verklaarde vanuit Spanje met de bus rechtstreeks naar België te zijn gekomen en erkende derhalve het grondgebied van de lidstaten die gebonden zijn door de verordening 343/2003/EG niet verlaten te hebben. Een verdere toelichting in de bestreden beslissing in dit verband was, gezien de verklaringen van verzoekende partij, niet vereist.

4.1.3.3. De uiteenzetting van verzoekende partij laat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet toe te besluiten dat verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig en nauwkeurig heeft voorbereid en gemotiveerd.

4.1.3.4. Los van het feit dat een overweging die voorafgaat aan een verordening geen rechtsregel is waaraan een bestuurlijke beslissing moet worden getoetst, dient nog te worden gesteld dat verzoekende partij in haar eerste middel niet uiteenzet waarom zij van oordeel is dat de zesde overweging van de verordening 343/2003/EG geschonden is, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. Verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van “de beginselen van de zorgvuldigheid en de nauwkeurigheid in de motivering van de administratieve beslissingen”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3.2. van de verordening 343/2003/EG en van de zesde overweging van deze verordening, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van “het beginsel van niet-terugdrijving” en van het beginsel “audi alteram partem”.

Haar betoog luidt als volgt:

“Doordat de motivering van de bestreden beslissing niet voldoende rekening houdt met de door verzoekster aangehaalde elementen inzake haar privé- en familielevens en deze van haar kinderen hier in België;

Dat verzoekster ondertussen al twee jaar lang in België verblijft, samen met haar partner;

Dat ze hier samen een privé- en familielevens hebben opgebouwd;

Dat verwerende partij niet kan betwisten dat verzoekster zodoend[e] een privé- en familielevens in de zin van artikel 8 EV.R.M. heeft ingeroepen;

Dat Uw raad, in een arrest genomen in algemene vergadering na het M.S.S.-arrest, in die zin heeft kunnen beslissen dat

« wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21) »

Dat het bestaan van het privé- en familielevens van verzoekster in casu niet grondig genoeg werd onderzocht, zomin als de inbreuk erop die door verzoekster werd ingeroepen;

Dat de bestreden beslissing zodoende de wettelijke bepalingen en beginselen aangehaald in het middel, geschonden heeft;”

4.2.2. Verwerende partij werpt het volgende op:

“De verwerende partij stelt vooreerst vast dat verzoekster in de toelichting bij haar middel nalaat uiteen te zetten om welke reden zij volgende bepalingen geschonden acht:

- artikel 3.2 van de EU-Verordening nr. 343/2003;
- De ‘beginselen van zorgvuldigheid en nauwkeurigheid in de motivering’;
- Artikel 33 van de Conventie van Genève en het non-refoulementbeginsel;
- Het beginsel ‘audi alteram partem’.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het tweede middel door verzoekster slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekster door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994. z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Nopens de voorgehouden schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en 62 van de Wet dd. 15.12.1980, verwijst de verwerende partij vooreerst naar haar repliek op het eerste middel.

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 EVRM, laat de verwerende partij vervolgens gelden dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.)

In hoofde van verzoekster en haar kinderen gaat het voorts over een verzoek om een eerste toelating tot verblijf:

[...]

(R.v.V. nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoeksters middel dus niet kan worden aangenomen.

Bovendien dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing ook betrekking heeft op de kinderen van verzoekster, én dat haar beweerde partner - zoals ook uitdrukkelijk blijkt uit de bestreden beslissing - een Spaanse verblijfsvergunning heeft, zodat verzoekster allerminst aantoonbaar dat zij in Spanje geen gezinsleven zou kunnen onderhouden, wel integendeel.

"Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk

verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). “ (R.v.V. nr. 70 845 van 28.11.2011)

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoekster het verblijf te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé- en gezinsleven zou uitmaken. Terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat er terdege rekening werd gehouden met de door verzoekster aangebrachte elementen nopens haar privé- en gezinsleven. De verwerende partij verwijst daartoe naar de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing, die alhier als hernomen kunnen worden beschouwd.”

4.2.1.1. Allereerst moet worden gesteld dat verwerende partij terecht opwerpt dat verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waarom zij van oordeel is dat artikel 3.2. van de verordening 343/2003/EG, artikel 33 van de Vluchtelingenconventie en “het beginsel van niet-terugdrijving” geschonden zijn, zodat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

4.2.1.2. Daarnaast moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekende partij wel degelijk gehoord werd door verwerende partij en dat haar de mogelijkheid geboden werd om eventuele dienstige inlichtingen of stukken aan te brengen. Zij kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat het beginsel “*audi alteram partem*” miskend werd.

4.2.1.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

4.2.1.4. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wel rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoekende partij en haar kinderen al een tijd in België zijn en met de relatie die zij heeft met een vreemdeling die een aanvraag indiende om tot een verblijf gemachtigd te worden. Verwerende partij heeft toegelicht waarom deze gegevens niet toelaten te besluiten dat de Belgische asielinstanties verantwoordelijk zouden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. De gegevens waarop verwerende partij zich baseerde vinden ook steun in het administratief dossier, zodat niet blijkt dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig en nauwkeurig werd voorbereid en gemotiveerd.

4.2.1.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betoogt verzoekende partij dat verwerende partij “het bestaan van het privé- en familieleven van verzoekster in casu niet grondig genoeg [heeft] onderzocht”. Deze bewering, die daarenboven feitelijke grondslag mist, laat evenwel op zich niet toe te concluderen dat voormelde verdragsbepaling werd miskend.

Zij toont een dergelijke schending ook niet aan door, aan de hand van een citaat uit een arrest, toe te lichten op welke wijze de Raad het onderzoek naar een schending van artikel 8 van het EVRM doorvoert.

De Raad merkt voorts op dat verzoekende partij betoogt dat zij al twee jaar in België verblijft en een partner heeft, doch hiermee niet aantoont dat zij enig privé- of familiaal leven in het Rijk heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Zelfs indien dit het geval zou zijn, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoekende partij toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in een ander land. In dit verband moet erop gewezen worden dat de Spaanse autoriteiten aangaven ook akkoord te gaan met de overname van de drie kinderen van verzoekende partij en dat zij niet betwist dat de man met wie zij een relatie beweert te hebben een Spaanse verblijfsvergunning heeft. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij of

dat op verwerende partij enige positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.1.6. Wat betreft de aangevoerde schending van de zesde overweging van de verordening moet opnieuw gesteld worden dat het feit dat een bestuurlijke beslissing strijdig zou zijn met een overweging die voorafgaat aan een verordening op zich niet kan leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing. Verzoekende partij laat bovendien na toe te lichten waaruit de door haar aangevoerde schending precies bestaat, zodat dit onderdeel van het middel hoe dan ook onontvankelijk is.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. Verzoekende partij voert in een derde middel de schending aan van “de beginselen van de zorgvuldigheid en de nauwkeurigheid in de motivering van de administratieve beslissingen”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG en van de zesde overweging van deze verordening, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, van “het beginsel van niet-terugrijving” en van het beginsel “audi alteram partem”.

Ter adstruering van haar standpunt stelt zij het volgende:

“Doordat de bestreden beslissing er vanuit gaat dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, niet zouden respecteren en dat er dan ook niets op zou wijzen dat een terugkeer van verzoeker naar Spanje een schending van artikel 3 EVRM met zich zou meebrengen;

Terwijl deze analyse geenszins gerechtvaardigd is;

Dat om te beginnen, verzoeker verwijst naar een onderdeel van het arrest MSS tegen Griekenland en België van 21 januari 2011:

«351. Au surplus, la Cour remarque que la procédure menée par l'Office des étrangers en application du règlement Dublin n'a laissé aucune possibilité au requérant de faire état des raisons s'opposant à son transfert vers la Grèce. Le formulaire, rempli par l'Office des étrangers, ne contient de fait aucune rubrique à ce sujet (paragraphe 130 ci-dessus).

352. Dans ces conditions, la Cour considère que la situation générale était connue des autorités belges et estime qu'il n'y a pas lieu de faire peser toute la charge de la preuve sur le requérant. Au contraire, elle juge établi qu'en dépit des quelques exemples d'application de la clause de souveraineté fournis par le Gouvernement qui, au demeurant, ne concernaient pas la Grèce, l'Office des étrangers appliquait systématiquement le règlement «Dublin » pour transférer des personnes vers la Grèce sans s'interroger sur l'opportunité d'y déroger»

Dat ook al werd na dit arrest een vraag toegevoegd aan de Dublin-vragenlijst, dit niet wegneemt dat verzoekster op dit gehoor helemaal niet voorbereid is en dat er geen advocaat aanwezig is;

Dat in casu verzoekster antwoordde op de «nieuwe vraag» zijnde waarom zij niet naar het verantwoordelijk land zou willen terugkeren, dat er in Spanje geen werk is;

Dat zij blijkbaar de vraag niet goed verstaan heeft;

Dat de interviewer ook blijkbaar niets heeft gedaan om een duidelijker antwoord te verkrijgen;

Dat bijgevolg, het geciteerde paragraaf uit het M.S.S.-arrest nog volledig van toepassing is in casu;

Dat verweerder schijnt ervan uit te gaan dat zodra de kandidaat vluchteling geen persoonlijke ervaring van schending van artikel 3 EVRM bijbrengt bij zijn interview een schending zich in geen geval zou voordoen in geval van terugkeer naar Spanje;

Dat deze interpretatie te restrictief is, en voorbij gaat aan de recente rechtspraak van Uw raad;

Dat hieronder, de evolutie van de rechtspraak even op een rijtje wordt gezet;

Dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort;

Dat in dergelijke omstandigheden, het EHRM niet eist dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken;

Dat dit bepaald zal worden in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft;

Dat verzoekster deel uitmaakt van de groep personen die om internationale bescherming vraagt;

Dat deze groep dus gedefinieerd is;

Dat men op basis van de verslagen die hieronder aangehaald worden ervan kan uitgaan dat deze precieze groep in Spanje systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen;

Dat het door verwerende partij onbetwist is dat verzoekster asielzoekster is, dat zij uit El Salvador afkomstig is en dat zij teruggevoerd moet worden naar Spanje;

Dat deze rechtspraak nog nader werd gespecificeerd ter gelegenheid van het M.S.S.-arrest tegen Griekenland en België van 21 januari 2011, reeds geciteerd:

«251. La Cour accorde un poids important au statut du requérant qui est demandeur d'asile et appartient de ce fait un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable qui a besoin d'une protection spéciale voir, mutatis mutandis, Orsus et autres c. Croatie [GC], n° 15766/03, § 147, CEDH 2010-...). Elle note que ce besoin d'une protection spéciale fait l'objet d'un large consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort de la Convention de Genève, du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive Accueil de l'Union européenne.

254. Elle constate que la situation dans laquelle s'est trouvé le requérant est d'une particulière gravité. Il explique avoir vécu pendant des mois dans le dénuement le plus total et n'avoir pu faire face à aucun de ses besoins les plus élémentaires : se nourrir, se laver et se loger. A cela s'ajoutait, l'angoisse permanente d'être attaqué et volé ainsi que l'absence totale de perspective de voir sa situation s'améliorer. C'est pour en finir avec cette situation de précarité et de dénuement matériel et psychologique qu'il a tenté à plusieurs reprises de quitter la Grèce.

255. La Cour note dans les observations du Commissaire européen aux Droits de l'Homme et du HCR ainsi que dans les rapports des organisations non gouvernementales (paragraphe 160 ci-dessus) que la situation décrite par le requérant est un phénomène à grande échelle et correspond à la réalité pour un grand nombre de demandeurs d'asile présentant le même profil que le requérant. Pour cette raison, la Cour ne met pas en doute les allégations de celui-ci. »

Dat men weet dat het Hof uiteindelijk Griekenland veroordeeld heeft wegens schending van artikel 3 EVRM;

Dat de exacte identieke redenering in casu dient gehouden te worden ten aanzien van de Spaanse staat;

Dat Uw raad ten gevolge van het M.S.S.-arrest de arresten van 17 februari 2011 in Algemene Vergadering nam, en meer bepaald het nummer 56.203, dat perfect toepasbaar is in onderhavig geval;

Dat uiteindelijk het Hof van Justitie van de Europese Unie ook haar woord te zeggen kreeg op 21 december 2011, en o.m. het volgende verklaarde:

« 94. Bijgevolg mogen de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, in situaties zoals die welke in de hoofdingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de 'verantwoordelijke lidstaat' in de zin van verordening nr. 343/2003 overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen,

[...]

106. Artikel 4 van het Handvest moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de 'verantwoordelijke lidstaat' in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling.

[...] »

Dat deze motivatie *mutatis mutandis* hernomen werd in een recent arrest van Uw raad in een « Dublin-Malta » geval;

Dat in dit geval, het administratief dossier geen enkel element bevatte over de mishandelingen die de verzoeker persoonlijk in Malta beleefd zou hebben;

Dat de rechter niettemin besloot dat hij door de bestaande informatie van de internationale verslagen van NGO's niet « onkundig » kon zijn van de ernstige tekortkomingen van het Maltees systeem;

Dat verwerende partij wel geprobeerd heeft om een gestereotypeerde motivering te geven over de huidige situatie in Spanje;

Dat er in casu een reëel risico bestaat om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, wat een schending van artikel 3 E.V.R.M. inhoudt;

Dat verwerende partij bijgevolg artikel 3.2 van de Dublinverordening diende toe te passen, wat ze naliet te doen;

Dat aangezien verwerende partij geen rekening hield met bovenvermelde elementen, maar zich louter op materieel theoretisch recht zetelde om geen toepassing van artikel 3.2 van de Dublin verordening te maken, de motiveringplicht voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 [...] ook werd geschonden;

Dat de bestreden beslissing bijgevolg niet afdoende gemotiveerd is;

Dat de bestreden beslissing zodoende de wettelijke bepalingen en beginselen aangehaald in het middel, geschonden heeft;”

4.3.2. Verwerende partij antwoordt als volgt:

“De verwerende partij stelt vooreerst vast dat verzoekster in de toelichting bij haar middel nalaat uiteen te zetten om welke reden zij volgende bepalingen geschonden acht:

- Artikel 33 van de Conventie van Genève en het non-refoulementbeginsel;
- Het beginsel 'audi alteram partem'.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het derde middel door verzoekster slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekster door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994. R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Nopens de voorgehouden schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en 62 van de Wet dd. 15.12.1980, verwijst de verwerende partij naar haar repliek op het eerste en tweede middel.

Verzoekster meent vervolgens dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen voldoende onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, in geval van een terugkeer van verzoekster naar Spanje.

Verzoekster uit tal van algemene beschouwingen aangaande de toepassing van art. 3 EVRM en verwijst naar diverse rechtspraak.

Zij stelt dat zij "deel uitmaakt van een groep personen die om internationale bescherming vraagt", zonder te verduidelijken welke 'groep personen' dit is, alsook dat "men op basis van de verslagen die hieronder aangehaald worden ervan kan uitgaan dat deze precieze groep in Spanje systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen ", zonder daarbij ook maar één zulk 'verslag' aan te halen.

Het is de verwerende partij volstrekt onduidelijk op welke 'verslagen' verzoekster doelt, en zij verwijst dienomtrent ook naar geen enkel stuk.

Zij maakt dan ook allerminst aannemelijk dat de rechtspraak waar zij naar verwijst in casu ook maar enige toepassing zou kunnen vinden.

Uit de zeer uitvoerige motieven van de bestreden beslissing - waarnaar alhier kan worden verwezen, en die niet nodeloos zullen worden herhaald - blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op zeer zorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Zowel de behandeling van asielaanvragen als de opvang van asielzoekers in Spanje komt aan bod in de bestreden beslissing, en tevens wordt uitvoerig ingegaan op alle daadwerkelijk door verzoekster aangehaalde elementen.

Verzoekster kan niet dienstig stellen dat de gemachtigde rekening zou moeten hebben gehouden met bepaalde 'rapporten' of 'verslagen' waarvan zij zelfs het bestaan niet aantoot.

Nu verzoekster er kennelijk het bestaan niet van kent, stelt de verwerende partij zich de vraag hoe de gemachtigde hier dan van op de hoogte had moeten zijn.

Terwijl bovendien aan verzoekster werd gevraagd of er bepaalde redenen waren waarom zij niet naar Spanje zou kunnen terugkeren, en zij hierop enkel repliceerde dat daar geen werk was. Verzoekster kan thans niet ernstig voorhouden dat zij 'de vraag niet goed verstaan had', te meer zij tot op heden geen enkel concreet argument aanhaalt waarom zij niet naar Spanje zou kunnen terugkeren.

Verzoekster beperkt zich tot het spuien van losse en ongestaafde kritiek, zonder ook maar één deugdelijk en concreet argument of stuk aan te brengen waarom zij niet naar Spanje zou kunnen terugkeren en waarom haar terugkeer een schending zou inhouden van artikel 3 EVRM.

Verzoekster laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in haar hoofde een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

Gelet op de omstandige motivering van de bestreden beslissing kan verzoekster niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten onrechte zou beslist hebben dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is.

"Een dergelijke schending wegens het onrechtstreekse risico op verwijdering naar het land van herkomst, kan enkel opgeworpen worden op voorwaarde dat er ernstige en zwaarwichtige gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat de betrokkene blootgesteld wordt aan een reëel risico om

onderworpen te worden aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in het land van herkomst of in een ander land waarnaar hij mag worden teruggestuurd.

(...)

De verzoekende partij heeft geen gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij de schending van artikel 2 van het EVRM koppelde aan de door haar aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM zodat nu de schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt aangenomen en de verzoekende partij geen afzonderlijke elementen aanbrengt in het kader van de door haar aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM ook de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM niet wordt aanvaard.”

(R.v.V. nr. 57.224 van 2 maart 2011)

In casu zijn de beschouwingen van verzoekster van aard om te besluiten dat zij zelfs niet prima facie het risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM.

Daarnaast dient er te worden benadrukt dat uit art. 3.2 van de EU-Verordening 343/2003 geenszins de verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische autoriteiten om de asielaanvraag van verzoekster zelf te behandelen, doch dit artikel enkel voorziet dat de Belgische autoriteiten deze mogelijkheid hebben. Desbetreffend heeft de verwerende partij uiteraard een eigen appreciatiebevoegdheid.

Uit de zeer uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat door de verwerende partij ter dege rekening werd gehouden met de door verzoekster ingeroepen elementen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, tot de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten is gekomen.

Verzoekster kan met haar vage en ongestaafde beschouwingen niet dienstig anders voorhouden.”

4.3.3.1. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden herhaald dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.3.3.2. Wat de bewering betreft dat de zesde overweging van de verordening 343/2003/EG en het beginsel “*audi alteram partem*” geschonden werden kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het tweede middel.

4.3.3.3. Verwerende partij werpt verder terecht op dat verzoekende partij in gebreke blijft toe te lichten waarom zij meent dat artikel 33 van de Vluchtelingenconventie en “*het beginsel van niet-terugdrijving*” geschonden zijn, zodat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

4.3.3.4. Het staat, gelet op de aan de Raad voorgelegde stukken, vast dat aan verzoekende partij gevraagd werd of er redenen waren met betrekking tot de wijze waarop zij werd opgevangen of behandeld in Spanje die een verzet tegen de toepassing de verordening 343/2003/EG konden rechtvaardigen en dat haar tevens werd gevraagd waarom zij er voor opteerde in België een asielaanvraag in te dienen. Verzoekende partij antwoordde op beide vragen dat er geen werk was in Spanje en zij gaf derhalve niet aan in Spanje op een incorrecte wijze te zijn behandeld. Het feit dat verzoekende partij stelt dat zij, op het ogenblik dat zij gehoord werd door verwerende partij, “*niet voorbereid*” was en niet werd bijgestaan door een advocaat, laat niet toe te besluiten dat zij de gestelde vragen niet goed heeft verstaan en dat de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij economische motieven aanvoerde incorrect is. Verzoekende partij werd immers bijgestaan door een tolk en onder tekende haar verklaringen, zodat deze niet ter discussie kunnen gesteld worden.

Verwerende partij heeft daarnaast gesteld dat er ook geen aanwijzingen zijn dat “*Spanje de minimumnormen betreffende de opvang van asielzoekers in de lidstaten zoals die zijn vastgelegd in richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 niet zou respecteren*”. Verzoekende partij lijkt deze

vaststelling in vraag te willen stellen en stelt dat uit verslagen blijkt dat *“de groep personen die om internationale bescherming vraagt in Spanje systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen”*. Zij brengt evenwel geen enkel stuk aan ter staving van haar bewering. Door te verduidelijken dat het EHRM besloot tot een schending van artikel 3 van het EVRM in een zaak waarin een asielzoeker werd teruggestuurd naar Griekenland en dat de Raad in een zaak, op basis van verslagen van niet-gouvernementele organisaties, oordeelde dat er ernstige tekortkomingen waren in het Maltese asielsysteem maakt zij evenmin aannemelijk dat verwerende partij de situatie in Spanje verkeerd inschatte.

De beschouwingen van verzoekende partij laten dan ook geenszins toe te besluiten dat zij bij een terugkeer naar Spanje het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen en dat verwerende partij gebruik had dienen te maken van haar discretionaire bevoegdheid, die voortvloeit uit artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG, om te besluiten dat de Belgische asielinstanties de asielaanvraag van verzoekende partij dienden te behandelen.

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting geenszins aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM, of van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG wordt niet aangetoond.

4.3.3.5. Verzoekende partij toont evenmin aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet zorgvuldig en nauwkeurig is.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK